

บทที่ 5

บทสรุปและเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ธุรกิจประกันภัยเป็นธุรกิจที่สำคัญอีกหนึ่งธุรกิจ ในกลุ่มของสถาบันทางการเงินภายในประเทศไทย โดยธุรกิจประกันภัยมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศโดยทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการระดมเงินทุนจากผู้ลงทุนหรือผู้ออมเงินมาลงทุนซึ่งเงินที่ได้รับจากผู้ออมจะอยู่ในรูปของเบี้ยประกันภัยและเงินที่ได้จากผู้ลงทุนจะอยู่ในรูปของการซื้อหุ้นหรือเบี้ยค่าประกันเหล่านั้น ไปลงทุนหาผลประโยชน์เปรียบเสมือนตัวสถาบันการเงินที่คอยระดมเงินทุนหรือเงินออม ดังนั้นธุรกิจประกันภัยจึงถือได้ว่าเป็นธุรกิจที่เกี่ยวกับภาคการเงินอย่างมากโดยเป็นเสมือนแหล่งเงินออมหรือการระดมเงินทุนที่สำคัญแห่งหนึ่งของภาคเอกชน ซึ่งนอกเหนือจากมีหน้าที่ที่จะต้องรับประกันความเสี่ยง ซึ่งนับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม

การทำประกันภัยอาจกล่าวได้ว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของมนุษย์ที่คิดค้นขึ้นเพื่อการบรรเทาความเสียหายอันเนื่องมาจากการเผชิญความเสี่ยงภัยของมนุษย์ในสังคม ไม่ว่าจะในยุคใดสมัยใดก็ตามมนุษย์จะต้องเผชิญอยู่กับการเสี่ยงภัยตลอดเวลา เช่น การสูญเสียทรัพย์สินจากภัยอันตรายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภัยธรรมชาติ หรือภัยอันเกิดจากมนุษย์สร้างขึ้นมา และการสูญเสียชีวิตของคนในสังคมซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือป้องกันมิให้เกิดขึ้นมาได้ ดังนั้นเมื่อมนุษย์ต้องเผชิญกับภัยเหล่านี้ตลอดเวลา สิ่งที่จะมาช่วยบรรเทาและเยียวยาความเสียหายต่าง ๆ เหล่านี้ มนุษย์จึงได้คิดนำเอาวิธีการทำประกันภัยมาใช้โดยการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นอันเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของมนุษย์ในสังคมนั่นเอง

การประกันภัยในปัจจุบัน เป็นการทำข้อตกลงที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ของผู้ทำประกันภัย ซึ่งข้อตกลงการทำประกันภัยนี้เป็นเรื่องของการทำสัญญาซึ่งอาศัยกฎหมายบังคับให้มีผลผูกพันกันระหว่างคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ซึ่งในประเทศไทย การประกันภัยได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การประกันชีวิต (Life Insurance) และการประกันวินาศภัย (Non-Life Insurance) โดยธุรกิจประกันภัยดังกล่าวมีหลักเกณฑ์และมีการกำกับดูแลภายใต้กฎหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งการประกอบธุรกิจประกันชีวิตอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ

พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ส่วนสำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535¹และที่แก้ไขเพิ่มเติม

จากสภาพสถานการณ์ในปัจจุบันจะให้เห็นได้ว่าในส่วนของสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัย ที่ผู้เอาประกันภัยได้เข้าทำประกันกับบริษัทประกันวินาศภัยนั้น มีลักษณะเป็นสัญญาสำเร็จรูป โดยที่ฝ่ายผู้ประกอบธุรกิจเป็นฝ่ายจัดทำสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยขึ้น โดยอาศัยผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายเป็นผู้ร่างขึ้น เป็นเหตุให้ผู้บริโภคหรือผู้ทำประกันวินาศภัยเสียเปรียบ เพราะเนื่องจากมิได้มีส่วนร่วมในการกำหนดข้อตกลงในแต่ละข้อของสัญญา จึงเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสัญญาที่ไม่เป็นธรรมในปัจจุบัน โดยปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยกับผู้บริโภคในฐานะผู้เอาประกันภัย ซึ่งทำสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยแล้ว ไม่สามารถเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยได้ หรือบางรายได้รับค่าสินไหมทดแทนไม่ตรงตามสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยที่กำหนดไว้ ซึ่งปัญหาที่สำคัญคือสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยที่ทำนั้นจะครอบคลุมหรือคุ้มครองไปได้ถึงกรณีใดบ้าง

จึงนำมาสู่ประเด็นปัญหาการบังคับใช้กฎหมายการประวิงค่าสินไหมทดแทนกรณีประกันวินาศภัย แม้ปัจจุบันประเทศไทยจะได้มีหลักเกณฑ์ และกฎหมาย อันได้แก่ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวนี้ ได้บัญญัติขึ้นเพื่อไว้กำหนดมาตรการต่างๆเพื่อมิให้บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยดำเนินการเอาเปรียบแก่ผู้เอาประกันภัย ซึ่งบัญญัติไว้อย่างชัดเจน กฎหมายในประเทศไทยได้มีการบัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าให้บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยมีหน้าที่ที่จะต้องค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้เอาประกันวินาศภัย โดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิดชอบ แต่บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยกลับปฏิเสธการชดเชยค่าสินไหมทดแทน หรือเบี้ยประกันภัยดังกล่าว จนเป็นเหตุทำให้ผู้เอาประกันวินาศภัย ต้องร้องเรียนต่อกรมการประกันภัย หรือฟ้องคดีต่อศาล หรือในกรณีที่มีการตกลงจำนวนค่าสินไหมทดแทนแล้วบริษัทผู้รับประกันวินาศภัยไม่ดำเนินการออกหลักฐานให้มารับเงินหรือออกหลักฐานให้มารับเงินโดยไม่ลงวันที่ หรือหลักฐานนั้นลงวันที่รับค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าจำนวนวันที่ได้กำหนดไว้ นับแต่วันที่บริษัทได้ออกหลักฐานนั้น เป็นต้น

อย่างไรก็ตามแม้จะมีพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกมาควบคุมในเรื่องของการประวิงค่าสินไหมทดแทน แต่จากปัญหาในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า

¹ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 109 (ตอนที่ 46), หน้า 33.

กฎหมายการฟ้องถอนใบอนุญาตนประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยดังกล่าวนั้นก็ไม่ได้ทำให้บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยนั้นเกิดความเกรงกลัวที่จะโดนสั่งฟ้องถอนใบอนุญาตนประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เนื่องจากปัจจุบันหากโดนฟ้องถอนใบอนุญาตนประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหรือธุรกิจอย่างอื่นอย่างใดก็ตามเพียงแค่เปลี่ยนชื่อบริษัท พร้อมทั้งเปลี่ยนตัวบุคคลเพื่อขอลงทะเบียนเป็นนิติบุคคล รวมทั้งขออนุญาตนประกอบธุรกิจที่โดนสั่งฟ้องถอนใบอนุญาตนั้นๆ ก็จะทำให้ธุรกิจที่โดนสั่งฟ้องถอนไปนั้น กลับมาเปิดได้

เมื่อพิจารณาถึงบทกำหนดโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา 88 กรณีที่บริษัทผู้รับประกันภัยไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 36 วรรคสอง บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยซึ่งกระทำความผิดจะได้รับบทกำหนดโทษ โดยต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และถ้าเป็นกรณีการกระทำความผิดต่อเนื่อง ให้ปรับอีกไม่ เกินวันละสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

จะเห็นได้ว่าไม่มีการบัญญัติให้ชัดเจนในเรื่องของหากบริษัทผู้รับประกันวินาศภัยประวิงค่าสินไหมทดแทน ว่าบุคคลใดจะต้องรับผิดชอบ ไม่ว่าจะป็นประธานกรรมการ กรรมการ ต่างๆ จะต้องรับผิดชอบอย่างไร และที่สำคัญเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นไม่มีบทกำหนดโทษในทางอาญาอันจะทำให้ผู้รับประกันวินาศภัยเกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายและไม่กระทำความผิด อีกทั้งสืบเนื่องจากการประวิงค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวข้างต้น ในเรื่องของปัญหาการคืนเบี้ยประกันภัยของผู้รับประกันภัย

ในกรณีการทำประกันภัยชำ้ออนปัจจุบันในประเทศไทยไม่มีระเบียบ หลักเกณฑ์ และกฎหมาย ภายในประเทศไทย ที่บัญญัติหรือกำหนดให้ผู้เอาประกันภัยนั้น สามารถมีสิทธิได้รับหรือเรียกค่าเบี้ยประกัยวินาศภัยที่ผู้เอาประกันภัยจ่ายไปให้กับผู้รับประกันวินาศภัยคืน เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาประมวลประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จากสภาพปัญหาในปัจจุบัน กรณีเมื่อเกิดความเสียหายเกิดขึ้นเป็นจำนวน 2 ล้านบาท โดยผู้รับประกันภัยรายที่หนึ่งให้ความคุ้มครองความวินาศภัยในวงเงิน 1.5 ล้านบาท และผู้รับประกันภัยรายที่สองให้ความคุ้มครองความคุ้มครองวินาศภัยในวงเงิน 1 ล้านบาท เมื่อผู้รับประกันภัยรายแรกจ่ายค่าสินไหมทดแทนครบ 1.5 ล้านบาทแล้ว ผู้รับประกันภัยรายที่สองต้องจ่ายอีกเพียง 5 แสนบาทก็จะคุ้มครองวินาศภัย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าผู้รับประกันภัยรายที่สองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เอาประกันภัยไม่ถึงวงเงิน1 ล้านบาทตามจำนวนเงินที่เอาประกันภัยไว้ อันไม่ถึงค่าเบี้ยประกันที่ได้ทำไว้กับผู้รับประกันภัยรายที่สอง

ดังนั้น เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยรายที่สองไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนความเสียหายที่ได้จ่ายเบี้ยทำประกันภัยไว้ ผู้รับประกันภัยรายที่สองก็จะต้องคืนค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัย แต่เนื่องจากกฎหมายไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าผู้รับประกันภัยรายถัดไปจะต้องคืนค่าเบี้ยประกันภัยกรณี

ความเสียหายไม่ถึงมูลค่าที่ประกันภัยหรือไม่ และจะต้องทำอย่างไรต่อ ดังนั้น หากผู้รับประกันภัยรายที่สองไม่ได้ดำเนินการคืนเบี้ยประกันภัยอาจถือว่าได้ว่า เป็นการเอาเปรียบผู้เอาประกันภัยหรือไม่ เนื่องจากตามมาตรา 870 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้กำหนดในเรื่องของการคืนเบี้ยประกันภัยกรณีการประกันภัยชำรุดไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งตามมาตรา 873 และมาตรา 874 มีแต่การกำหนดกรณีการกำหนดมูลค่าประกันภัยไว้หากประเมินราคามูลค่าประกันภัยสูงไปให้ลดลงและคืนจำนวนเบี้ยประกันภัยให้ตามส่วนกับทั้งดอกเบี้ย

จากปัญหาการประวิงค่าสินไหมทดแทนรวมถึงปัญหาการทำประกันภัยชำรุดในข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่ามีปัญหาอีกประการหนึ่ง คือปัญหาการบังคับใช้กฎหมายประกันวินาศภัย กรณีสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยไม่เป็นธรรมเนื่องจากสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยนั้นเป็นสัญญาอย่างหนึ่งที่อยู่ภายใต้บังคับเรื่องผลของสัญญา กล่าวคือถ้าในสัญญาได้มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับก่อนไว้ในสัญญาแล้วหากเป็นกรณีที่คู่สัญญามีได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขตามที่สัญญาระบุไว้ก็อาจทำให้สัญญานั้นสิ้นผล ตามหลักความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนา จึงทำให้เกิดปัญหาเงื่อนไขสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัย

กฎหมายเกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย ในประเด็นของการประกันวินาศภัยของประเทศไทย เมื่อนำหลักเกณฑ์ มาพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า ยังมีความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับกับธุรกิจประกันภัย อาทิเช่นประกันวินาศภัยควรที่จะให้ผู้เอาประกันภัยได้รับประโยชน์สูงสุด และเกิดความเป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือกรณีในเรื่องของความรับผิดชอบ กรณีในเรื่องของการประวิงค่าสินไหมทดแทนของผู้รับประกันภัยอันจะทำให้ผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหายอย่างมาก เนื่องมาจากเมื่อเกิดวินาศภัยแล้วผู้เอาประกันภัยนั้นได้รับค่าสินไหมทดแทนไม่ตรงเวลาตามเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันวินาศภัยหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยหรือตรงจำนวนซึ่งเอาประกันไว้ ในสัญญาหรือกรมธรรม์ อีกทั้ง รวมไปถึงกรณีการทำประกันภัยชำรุดว่าผู้รับประกันภัยรายอื่นๆ จำเป็นที่จะต้องคืนค่าเบี้ยกรมธรรม์ที่เหลือให้กับผู้เอาประกันภัยหรือไม่ เนื่องจากผู้รับประกันภัยไม่ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีการเกิดวินาศภัยที่ผู้เอาประกันภัยได้ทำไว้เต็มวงเงินที่เอาประกันภัย หรือไม่อย่างไร

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจึงเห็นควรให้ประเทศไทยมีการพิจารณา ปรับปรุง แก้ไข หลักเกณฑ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับ ควบคุม ดูแลธุรกิจประกันภัยให้ครอบคลุมและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นซึ่งหากหลักเกณฑ์และกฎหมายในประเทศไทย ยังไม่ได้มีการดำเนินการปรับปรุง แก้ไขในส่วนของ

มาตรการการควบคุม กำกับ ดูแล และบทกำหนดโทษที่ชัดเจนเอาไว้ อันจะก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้บริโภค หรือผู้ประกอบการ ซึ่งสาเหตุอันจะนำไปสู่ประเด็นการฟ้องคดีเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคได้ เนื่องจากสัญญากรรมธรรม์ที่ทำขึ้นระหว่างผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัยเป็นสัญญาอันไม่เป็นธรรม และผู้บริโภคเกิดความเสียหายในการที่ทำการกรรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าว และส่งผลทำให้ธุรกิจประกันภัยในประเทศไทยคอยได้รับผลกระทบไปด้วย เนื่องจากไม่มีผู้บริโภคต้องการที่จะซื้อ กรรมธรรม์ประกันภัยโดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1) ควรทบทวน แก้ไข เพิ่มเติมหลักเกณฑ์ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประกันวินาศภัย โดยการประวิงค่าสินไหมทดแทนนี้จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากแก่ผู้เอาประกันภัย เนื่องจากเมื่อเกิดวินาศภัยแล้ว ความเสียหายย่อมเกิดขึ้นทันที ผู้เอาประกันต้องการได้รับการคุ้มครองความเสียหายอย่างรวดเร็วซึ่งช่วงที่ต้องเสียเวลาฟ้องร้องคดีหรืออยู่ในระยะเวลาที่บริษัททำการประวิง เวลาไม่ว่าในรูปแบบใด ย่อมเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยในด้านทรัพย์สินอันคำนวณเป็นเงินได้ ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างมากกับบริษัทผู้เอาประกันภัย ผู้วิจัยจึงขอแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 88 ดังนี้

มาตรา 88 กรณีที่บริษัทผู้รับประกันภัยไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 36วรรคสอง บริษัทผู้รับประกันวินาศภัยซึ่งกระทำความผิดจะได้รับบทกำหนดโทษ โดยต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า แสนบาท หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี และถ้าเป็นกรณีการกระทำความผิดต่อเนื่อง ให้ปรับอีกไม่เกินวัน ละสองหมื่นบาทตลอดเวลายังฝ่าฝืนอยู่

จะเห็นได้ว่า มาตรา 88 ไม่มีการบัญญัติให้ชัดเจนในเรื่องของหากบริษัทผู้รับประกัน วินาศภัยประวิงค่าสินไหมทดแทน ว่าบุคคลใดจะต้องรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นประธานกรรมการ กรรมการ ต่างๆ จะต้องรับผิดชอบอย่างไร และที่สำคัญเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะ เห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นไม่มีบทกำหนดโทษในทางอาญา ได้แก่ โทษจำคุก อันเป็นบท กำหนดโทษที่สำคัญ ซึ่งหากหลักเกณฑ์ กฎหมายของประเทศได้มีบทกำหนดโทษกรณีบริษัทผู้ รับประกันวินาศภัย ประวิงค่าสินไหมทดแทน เป็นการลงโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิดทั้งโทษทาง อาญา รวมไปถึงโทษปรับทางปกครอง จะทำให้ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายกรณีผู้รับประกันภัย ประวิงค่าสินไหมทดแทน ลดน้อยลง และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และที่แก้ไข เพิ่มเติมจะสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

2) ควรทบทวน แก้ไข เพิ่มเติม หลักเกณฑ์ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย จะเห็น ได้ว่า บทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในการค้ำประกันของประกันยังมีความไม่ชัดเจนว่า ผู้เอาประกันภัยจะสามารถเรียกเบี้ยประกันภัยคืนได้หรือไม่ หรือกรณีอย่างไรบ้างที่จะได้รับ หรือไม่ ได้รับเบี้ยประกันภัยคืนบ้าง เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวมีแต่เพียงการกำหนดกรณีที่ได้กำหนดมูล

ประกันภัยไว้และหากต่อมาราคาที่ประเมินมูลค่าประกันภัยนั้นสูงไป ก็ได้ดำเนินการให้ลดเบี้ยประกันภัยลง และคืนจำนวนเบี้ยประกันภัยให้ตามส่วนกับทั้งดอกเบี้ย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่มีบัญญัติถึงกรณีหากเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยรายแรกชำระค่าสินไหมทดแทนกรณีเกิดความเสียหายแล้ว โดยได้ชำระค่าสินไหมทดแทนทั้งหมด หรือผู้รับประกันสองรายและรายแรกได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนจนค้ำประกันวินาศภัยแล้ว แต่ผู้รับประกันภัยรายที่สองไม่ได้ร่วมชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร่วมจะสามารถคืนเบี้ยประกันได้หรือไม่ หรือกรณีที่ผู้รับประกันรายแรกชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มวงเงิน และผู้รับประกันภัยรายที่สองชดใช้ในส่วนที่เหลือไม่เยอะมาก ผู้เอาประกันภัยสามารถที่จะขอคืนเบี้ยประกันวินาศภัยได้หรือไม่ อย่างไร ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแก้ไข มาตรา 873 มาตรา 874 เพื่อให้เกิดความชัดเจนดังกฎหมายของสหราชอาณาจักรและเครือรัฐออสเตรเลีย ดังนี้

มาตรา 873

การประกันภัยชำซื้อหากได้ทำขึ้นสองฉบับ ในเวลาที่แตกต่างกันและกรรมธรรม์ประกันภัยฉบับแรกได้รับการเสี่ยงภัยไว้ทั้งหมดเต็มจำนวนแห่งความเสียหายแล้ว จะไม่มีการคืนเบี้ยประกันภัยแก่ผู้เอาประกันภัยตามกรรมธรรม์ที่ประกันภัยฉบับแรกอีก

ในกรณีที่การประกันภัยชำซื้อ เมื่อผู้รับประกันภัยรายในรายหนึ่งได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยไปแล้วเต็มจำนวนเงินที่เอาประกันภัยไว้ ผู้เอาประกันภัยไม่สามารถเรียกให้ผู้รับประกันภัยตามกรรมธรรม์ประกันภัยฉบับที่เหลือคืนเบี้ยประกันภัยแก่ตนได้อีก แม้ว่าผู้รับประกันภัยฉบับนั้นจะมีสิทธิเรียกให้ผู้รับประกันภัยรายอื่นร่วมเฉลี่ยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ก็ตาม

ในกรณีที่การประกันภัยชำซื้อนั้น ได้ทำขึ้น โดยที่ผู้เอาประกันภัยรู้อยู่แล้วว่าเป็นการประกันภัยชำซื้อ ผู้เอาประกันภัยก็ไม่สามารถเรียกให้ผู้รับประกันภัยทุก ๆ รายที่รับประกันภัยแก่ตนเองนั้นคืนเบี้ยประกันภัยในส่วนที่เหลือได้

และตามมาตรา 874

“ถ้าในระหว่างอายุสัญญาประกันภัยนั้น มูลค่าประกันภัยได้ลดน้อยถอยลงไปหนัก ไซ้ ท่านว่าผู้เอาประกันภัยชอบที่จะได้ลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้ และลดจำนวนเงินเบี้ยประกันภัย

“ถ้าคู่สัญญาได้กำหนดราคาแห่งมูลค่าประกันภัยไว้ ผู้รับประกันภัยชอบที่จะได้ลดจำนวนค่าสินไหมทดแทน ก็ได้เมื่อพิสูจน์ได้ว่าราคาแห่งมูลค่าประกันภัยตามที่ได้ตกลงกันไว้ นั้นเป็นจำนวนสูงเกินไปหนัก และคืนจำนวนเบี้ยประกันภัยให้ตามส่วนกับทั้งดอกเบี้ยด้วย

3) ควรทบทวน แก้ไข เพิ่มเติม หลักเกณฑ์ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยที่ใช้บังคับภายในประเทศไทย โดยเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายพาณิชย์ของประเทศสหรัฐอเมริกา ในหลักของความไม่ยินยอมร่วมกันแล้ว จะเห็นได้ว่าสัญญาหรือกรมธรรม์ประกันวินาศภัยอันมีลักษณะเป็นสัญญาสำเร็จรูป และการที่ไม่สามารถดำเนินแจ้งความเสียหายกับผู้รับประกันวินาศภัยได้ทันท่วงทีอันเกิดจากเหตุสุดวิสัย จะถือว่าผู้เอาประกันภัยนั้นไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขบังคับก่อนหรือเงื่อนไขบังคับหลังไม่ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรมีมาตรการเยียวยาผู้เอาประกันวินาศภัยอันเกิดจากการทำสัญญาหรือกรมธรรม์ประกันภัยในรูปแบบของสัญญาสำเร็จรูป ซึ่งได้รับผลกระทบอย่างมากแล้ว โดยอาจจะเพิ่มมาตรการเยียวยาเช่นว่านี้เข้าไปในเงื่อนไขของกรมธรรม์โดยเปรียบเทียบกับสินไหมทดแทน (Ex-gratia Payment) คือ ค่าสินไหมที่ทางบริษัทประกันภัยนั้นจะชดเชยให้เมื่อทรัพย์สินที่ได้ประกันไว้ในวันนั้นได้รับความเสียหายนอกเหนือเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัย โดยการที่บริษัทผู้รับประกันภัยจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนจะอาศัยเกณฑ์ในการพิจารณาต่อไปนี้ 1) ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีความสุจริตใจไม่เป็นผู้สร้างความเสียหายเพื่อหวังเงินชดเชยค่าสินไหมทดแทน หรือ สินไหมทดแทน 2) ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะต้องส่งผลกระทบต่อผู้ที่ทำประกันภัย การจ่ายค่าสินไหมทดแทนจึงเป็นการลดความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อบรรเทาความไม่เป็นธรรมในรูปแบบของสัญญาและกรมธรรม์ประกันวินาศภัย และเพื่อความเดือดร้อนของผู้เอาประกันวินาศภัยไปกำหนดในหลักเกณฑ์ กฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง